

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 9. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 24 Februari 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Fransmännens expedition i det inre af Afrika.

De djerfva resande, som söka avslöja den kolossala sfinxens hemligheter, det inre af Afrika, följa starkt beväpnade, de med alla transportmedel, proviant och vapen välförsedda expeditioner, hvilka hvarken låta skrämma sig af naturhinder eller infödingarnes fiendtligheter. Af högt intresse är fransmännens företag, då de framträngde

ungefär 156 geografiska mil från Senegals mynning i det inre och i Medim, Cassons hufvudstad, anlade ett välbevärdadt fäste. Expeditionen företogs under guvernörens af St. Louis anförande för ungefär ett halft år sedan och bestod af tjugofem större och mindre fartyg för manskapet, provianten och materielen. Sex ångbåtar, alla väl beväpnade, voro bestämda att taga fartygen i släptåg. Detta vågade företag lyckades fullkomligt och i stället för de framskjutna

franska posternas enskilda vaktorn, hotar nu fästet Medim, icke långt från Cassonrikets hufvudstad, djupt i det inre af landet, den nya koloniens angripare med död och förderf.

Vi återgifva här en af dessa förfärliga scener, som vid de franska tornfästena ej sällan förekomma och ofta sluta med försvararnes undergång. Det vi här ha framför oss är Leybar-tornet under den med rätta berömda affären, då sergeant Brunier

med tretton marinsoldater segrande försvare sig mot konungen af Trarzas, Mohammed-el-Habibs hela armé.

Kars och dess sista dagar.

”Vi hade sammanskjutit alla våra penningar, för att om möjligt för dem köpa ett stycke kött. Det föll på min lott att uppsöka något, emedan man påstod, att jag var den, som bäst förstod Armeniska språket. Jag begaf mig alltså åstad öfver ruiner af stenhus och träkojor, mellan hvilka kulor, döde, benrangel, hungrande kvinnor och barn lågo och sutto tysta, ljudlösa. Jag förskaffade mig inträde till åtskilliga kojor och hålor, hvaraf större delen af Kars består, huru präktigt den än utifrån prälar på sitt berg; men fann antingen icke en enda lefvande varelse eller ock hopsjunkna personer och familjer, som med sina svarta, matta ögon sågo ut som sjelfva hungersdöden. Det var märkvärdigt huru mycket lugn, kall, smärtlös hängifvenhet som låg i många af dessa ansigten.

”Slutligen fann jag ett hus med kött till salu — en lefvande ehuru mycket mager katt. Husets herre, en atletisk, brun Armenier, talade lifligt och passionerad, dock förstod jag hans ord blott till en del, hvilka dock gingo ut derpå, att förr eller senare måste frälsningen komma från Ryssland, alldenstund Gud, sultanen och de allierade frankerna hade uppenbarligen med afsigt lemnat oss utan hjälp, och att penningen var det enda hvarefter han sträfvade. Derför skulle jag få katten för 200 piaster. Men hela min hopsamlade kassa bestod endast af några småmynt öfver hundrade piaster. Jag bjöd honom alltså hundrade. Men han skakade afslående på hufvudet och förklarade bestämdt, att han icke lät pruta med sig och att han, heldre än att sälja katten för 150 piaster, skulle förtära honom sjelf. Uthungrad och uttröttad, såsom ombud för mina vänner, hvilka likasom jag icke på tre dagar haft annat att tugga på än en bit trä och remtyg, var för mig intet val. Jag bjöd alltså hundrade piaster och mitt ur. Min onkel skall förlåta mig, att jag på detta sätt uppoffrade hans gifva. Det gällde icke blott mitt utan tillika kä-

ra vänners lif. Vi erhöilo väl regelmässigt ända till sista ögonblicket vår tredjedels ration, icke större än den vår general Williams likaledes tillät sig; men denna hade vi under de tre senaste dagarne bortskänkt till barn, som vi funno temligen uthungrade, och hvilka hade ett så rörande och vackert utseende under den sista kampen om deras oskyldiga lif. Derjemte hade de små bitar hästkött, som vi förut fingo, uteblifvit under de senare tio eller fjorton dagarne. Köttet efter stupade eller förhungrade hästar hade blifvit förbehållet för sjukhusen och till och med der blott för de svårt sårade och sjuke.

”Alltså gaf jag mitt ur och mina hundrade piaster för den utsvultne katten, hvilken helt lugnt lät bortbära sig af mig. På återvägen attackerades jag af några Turkar, som ville beröfva mig min skatt; men jag hotade så förtvifladt, att jag lyckligen slog mig igenom och med glädje mottogs af mina vänner. Katten sönderdelades skyndsamt i fem delar, af hvilka hvar och en genast slukade sin andel såsom en stor vederqvickelse. Ja, käre föräldrar, så vämjeligt detta än låter, så förhöll det sig dock således. Det vore att önska, att man ej gjort eller förtärt någonting sämre. Jag kunde berätta er sälliga, hjertslitande saker. Jag vill blott nämna en, som är både löjlig och fasansfull. Under mitt jägtande efter kött steg jag in i en koja, hvars patriark visade mig sin venstra hand med blott tre fingrar. Hvar hade de två andra tagit vägen? Han hade huggit dem af sig, kokat och ätit dem i sällskap med sin hustru och barn. Så berättade han mig, och såsom bevis visade han mig de afgnagade benen.”

Detta ordagrant öfversatta ställe ur en Engelsmans privata bref till sina föräldrar i Leeds gifver i enkla drag en temligen trogen bild af tillståndet under de sista dagarne i Kars. Ur ett annat ställe i hans bref erfar man, att det var den 23 Nov. han köpte den omnämnde katten. Redan dagen derefter sände general Williams sin adjutant Major Teesdale till ryske belägringsarmeens befälhafvare general Murawieff, för att anhålla om audiens, som blef general Williams beviljad. Den 27:de visade sig general Williams i ryska lägret framför dess befälhafvare och undertecknade vilkoren för fästningens öfverlemnande. Of-

vannämnde brefskrifvare, som beklädde en underordnad post i general Williams' stab, följde vid detta tillfälle med honom, dock gifver han härom inga enskilda upplysningar, sannolikt därför att han skref brevet sedan han redan blifvit rysk krigsfånge.

Den 28 November gaf sig fästningen Kars med sin hjeltearmé åt segraren. Den senare hade tillåtit de besegrade, att med flygande fanor och klingande spel få lemna skådeplatsen för deras hjeltemodiga handlingar och lidanden; men tillfölje af kommandantens vilja tågade de bort i tysthet, kvarlemnade sina vapen och ammunition, som bevakades af Turkar tills Ryssarne aflöste dem. Sex tusen af de älske och svagaste Redifs och Baschiboschuks afskedades till sina hem, omkring 8000 man reguliera trupper, general Williams med hela sin stab och nio paschar öfverlemnade sig åt fienden som krigsfångar.

Framför den höga fästningen slingrar sig en elf, Karstchi, vid hvar venstra strandbrädd fienden hade låtit bereda en fullständig måltid för de uthungrade. Således räddade fienden denna lilla återstod af anatoliska armeen, i Juui ännu 30,000 man stark, från hungersdöden. De mäktiga allierade hade vecka för vecka, månad för månad åsatt, huru denna hjeltearmé småningom hopmälte, derunder de icke blott icke kommo densamma till hjälp, utan hindrade till och med Omer Pascha tills det var för sent.

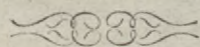
Med hvilken tillförsigt man i Kars räknade på hjälp, då motsatsen tycktes helt och hållet otrolig, komma säkert med tiden öfverraskande bevis att blifva bekanta, öfverraskande, emedan denna tro tycktes så naturlig och nära för handen och blef dock — gäckad.

Efter de belägrades lyckliga utfall den 29 September, lifvades deras hopp och mod. Man väntade Veli Pascha från Trebisond och Omer Pascha från andra sidan. Men begge blefvo genom försummad tillförsel af penningar och lifsmedel uppehållna, och den förre visade sig försvag att bekämpa ryska afdelningen under general Souloff, som på hela marschlinien fortfarande oroade och uppehöll honom. Belägringen blef strängare och mera fullständig; mod, hopp och lifsmedel hopmälte inom den omringade staden. änskönt de

istnämnde snart inskränktes till en tredjedel af det, som meniskan behöfver till sin dagliga näring, och den inbrytande kölden och nedfallande snön ytterligare nedtryckte det till femtedelen af det behöfliga; ty med tilltagande köld inträder behovet af en större massa födoämnen. Soldaternas och invånernas antal hopsmälte så småningom. Dödsfall af hungersnöd blefvo allt mer och mer hvardagliga. Dyster förtviflan, brutal rofgrighet och spekulation med lifsmedel stegrades till en förfärlig höjd och vildhet. Det vidrigaste och mest motbudande kött uppvägdades med guld. Råttor och kattor betaltes nästan med lika vigt guld. Här och der kokade man hö och halm och åt spadet innn man gaf det sålunda utkokade fodret åt hästarne. Vi hafva ofvanför sett ett exempel, att en familjfader försökte att rädda de sina från hungersnöden genom sitt eget kött och blod.

Den 14 November uppfordrade Murawieff den olyckliga staden till att gifva sig. General Williams sammankallade ett krigsråd, som förenade sig om beslutet att höja parlamentet fanan och bedja om en kurirs afsändning till Selim Pascha i Erzerum. Detta beviljades. Kuriren fann Ryssarne framträngde ända tätt intill Erzerum, och Selim Pascha utan afsigt och vilja att hjälpa Kars. För den senare gälliga omständigheten finnes ännu icke någon officiel förklaring. — Den 22:de återvände kuriren. Tvenne dagar senare var general Williams i den ställning att han antingen måste låta sin armée helt och hållet förgås af hunger eller uppgifva staden. Hon valde det senare såsom det enda förnuftiga och menskliga.

Således slutade sorgligt och tragiskt försvaret af Kars, en af de sublimaste och mest heroiska episoder under hela kriget, och för hvars hjeltar till och med fienden visade den största och allmännaste aktning.

De Allierades Krigsråd i Paris.

Knappt hade det stora krigsrådet, som nyss församlade sig i Petersburg, för att rådslå om mått och steg till Rysslands förvar, upplöst sig, innan Vestmagternas ombud för armeeerna och flottorna kalla-

des till Paris, för att under kejsar Napoleons presidium rådslå om ett nytt och storartadt fälttåg.

Detta krigsråd bestod af följande 19 personer: kejsar Napoleon III, prins Jerome Bonaparte, hertigen af Chambridge, prins Napoleon, lord Cowley, sir Edmund Lyons, amiral Dundas, sir Richard Airey, sir Harry Jones, general della Marmora, marskalk Vaillant, grefve Walewski, general Canrobert, general Bosquet, general Niel, general Martimprey och amiralerna Hamelin, de la Gaviere och Penaud; detta krigsråd höll sin första session den 10:de Januari i Tuileriernas palats i samma rum (hvad vi tro), hvarest förr Ludvig Philip var van att öfverlägga med sina ministrar om mått och steg till fredens bibehållande.

I det vi återgifva den grupp, som, omfattande nästan alla å Vestmagternas sida framstående personligheter, antingen skall sluta krigsdomens sista akt eller bilda första uppträdet till en ny, tillägga vi några anmärkningar öfver de mindre bekante deltagarne i detta krigsråd. Kejsarens bana gifver ett slående bevis derpå, att verkligheten ofta är nyckfullare än dikten. Honom närmast i rang, prins Jerome, är Napoleon I:s yngste bror. Han var en lång tid konung af Westfalen; i deuna egenskap har han i Kassel just icke kvarlemnadt något berömligt minne. Derefter prins Napoleon, hans son i andra äktenskapet med en prinsessa af Würtemberg, har gjort sig bekant genom skenet af republikanska sympatier, som han en tid bortåt visste att utsprida, och senare genom sitt deltagande i fälttåget på Krim. Han fäktade med i slaget vid Alma, var några månader med framför Sebastopol och skall efter sin hemkomst hafva skrivit en broschyr, uti hvilken vestmakternas krigförande underkastades en skarp kritik.

Grefve Walewski har, som man säger, äfven Bonapartes blod i sina ådror, i det han enligt ett rykte är en naturlig son af den store kejsaren. På mödernet är han Polack, och änskönt han i Frankrike erhöill sin oppfostran, kände han dock sitt olyckliga fäderneslands lidanden så lifligt att han deltog i revolutionen 1830, fäktade och blödde för den Polska saken, kom som gesandt för den revolutionära regeringen till England och har sedan dess

ända tills nu varit medlem af polackföreningen. Sedan han under de senare åren med utmärkelse innehaft en Frankrikes gesandtpost i England, utnämndes han förlidna året till utrikesminister.

Hertigen af Cambridge, som i krigsrådet tycktes skola representera engelska konungahuset, är född i Hannover 1819 och har likaledes deltagit i Krimiska fälttåget och genom oförskräckthet utmärkt sig i slagningarne vid Alma och Inkerman. På läkarnes tillstyrkan, hvilka sågo hans helsa hotas, återvänd till England, var han et af de hufvndvittnen, som Sebastopolkomitéen förhörde.

Lord Cowley, som hör till Wellesleys familj, och är systerson till den aflidne hertigen af Wellington, deltog i rådsläpningen såsom brittisk gesandt vid kejserliga hofvet.

Amiralerna Lyons och Dundas voro kallade till krigsrådet såsom befälhafvare öfver engelska eskadern i Svarta hafvet, och Östersjön. Sir Richard Airey, som eger stor erfarenhet med afseende på arméens förplägning, tyckes vara tillkallad som generalqvartermästare för engelska arméen vid Sebastopol. Marskalk Vaillant hörde såsom fransk krigsminister och amiral de la Graviere som marinminister till krigsrådet. Om general Martimprey, som generalstabschef för franska arméen i Orienten, är att antaga, att han i församlingen företrädde marskalk Pelissier. Som man torde erinra sig förde amiral Hamelin före den nyss aflidne Bruat befälet öfver franska flottan i Svarta hafvet, och Penaud var under förlidna året amiral Dundas' kollega i Östersjön.

Generalerna Niels och sir Harry Jones' namn ha ofta under Sebastopols belägring blifvit nämnda, då det varit fråga om ingenjör-arbeten, anläggande af nya skansar, anfallsverk och minor. Det rådde alltid mellan dessa två ingenjör-generaler den bästa sämja. "Jag kan lyckönska mig," skref general Niel efter Malakoffs intagande, "att jag alltid stod i det vänskapligaste förhållande till general Harry Jones, engelska genitruppernas general. Vårt mål var det samma, och vi ha aldrig varit oenige i våra meningar om medlet att vinna det. Redan vid belägringen af Bomarsund hade jag tillfälle att lära värdera denne generals lojalitet och ädla karakter. Jag har varit glad

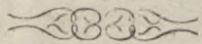
Hert. af Chambrige. Sir Rich. Airey. Amir. S. Dundas. Gen. Bosquet. Gen. della Marmora. Amir. Posaud. Gen. Canrobert. Amir. Lyons. Grefva Walewski. Gen. Jones. * Prins Jerons. Amir. Hamein. Gen. Martimprey. Prins Napoleon. Kejsar Napoleon III. Gen. Niel.

De Allierades krigsråd i Paris under Napoleon III:s ordförandeskap.

öfver att vid Sebastopols belägring åter se mig stald i beröring med honom."

Generalerne Canrobert och Bosquet, den ene en favorit hos kejsaren, den andre en sträng republikan, äro under senare tiden så ofta nämnda och äfven af oss förut skildrade att vi blott behöfva hänvisa till föregående nummer. Begge generalerna skola enligt de der gifna porträtterna lätteligen igenkännas på omstående bildgrupp.

General della Marmora har nyss i engelska tidningarne varit föremål för höga! men dekså rättvisa loford. En ende mans geni," heter det på ett ställe, "har för sitt fäderneslands säkerhet uträttat mera, än som kunnat uppnås om man uppbyggt alldrig så många bastioner. Della Marmora har omskapat Piemonts armé. Utnämnd i November 1849 till krigsminister, bragte han i hvarje gren af sin förvaltning en energi och rörelse som blott tillskrifvas hans karaktér. Han ombildade generalstabens genom att i massa afskeda bräckliga, missnöjda och odugliga officerare, i det han förfor utan afseende på favoritskap, rekommendation eller hofgunst och lika litet brydde sig om folkpartiets oförnuftiga skrik. I det han nödgade vederbörande auktoriteter till ett noggrannare opartiskt förfaringsätt, framkallade han en fullständig förändring i det vid militärskolorna antagna uppfostringssystemet; härdade oafbrutet officerare och soldater genom intellektuella och kroppsliga ansträngningar och arbeten och frambragte härigenom inom kortare tid än fem år en den mest bildade och krigiska armé, som kunde organiseras af italienska elementer.

Den hvita Rosen.

(Forts. fr. N:o 8.)

Det erfordras väl inga vidare bevis derför att kommerserådinnan Simoni icke står i förbindelse med en öfverdådlig demokrat: Jag har redan lösgjort mig från honom, långt innan han gjorde sig skyldig till angrepp emot regeringen."

"Man kan icke heller säga," tillade Robert, "att vi befodrat hans flykt; han fordrade dertill penningar af oss . . . vi ha nekat honom dem, för att icke komma i något slags förhållande till honom."

"Om förlåtelse," sade advokaten lugnt, "det är icke min afsigt att vilja uppsöka någonslags medbrottsling till den anklagade, för att möjligen derigenom minska hans brottslighet, som, jag måste tyvärr säga det, är eklatant nog; men pligten bjuder mig att efterfråga, huru vida jag kan förlita mig på hans uppgifter."

"Skulle herr Osbeck kanske vilja ljuga för sin egen sakförare?" inföll Robert hänande.

"Om också icke med föresats, min herre; men olyckan tycktes så hafva rubbat hans själs tillstånd, att jag med största försigtighet måste upptaga hans yttranden. Så påstår han sig t. ex. med största ihärdighet hafva anspråk på hälften af er förmögenhet . . ."

Advokaten afbröt sig sjelf och såg med ett fint leende på kommerserådinnan. Enkefru Simoni, som var beredd härpå, förblef lugn.

"Och ni, min herre, vill göra dessa anspråk gällande?"

"Nej min fru, derom är jag ej anmodad. Jag skulle också vara en dålig advokat, om jag ville förblanda en lifssak med en arfsfråga."

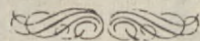
"Hvad är då i detta fall ändamålet med er visit?" frågade Robert.

"Intet annat, än att underrätta mig om fångens själstillstånd. Allting beror på den synpunkt, från hvilken jag utgår vid mitt försvar, och hvilken ostridigt är en af de svåraste uppgifterna för en jurist. Fakta, som icke allenast verkligen egt rum, utan ock genom vittnen äro bevista, kunna icke af den mest skarpsinnige advokat omkullkastas, och det skulle vara ett svårt fel, om jag på sådant sätt skulle försöka att försvara min klient. Frans Osbeck är efter min åsigt förlorad för världen; man skall säkert fälla dödsdom öfver honom, såvida det icke lyckas mig att förskaffa honom plats på något dårhus. Min uppgift är, att så vida det är möjligt, befria honom från det emotsedda straffet, och om han öfverlemnas åt läkarnes vård, så är detta intet straff, utan en lott, som äfven skulle hafva drabbat honom, om han icke gjort sig skyldig till något brott."

Moder och son betraktade hvarandra med betydelsefulla blickar, som icke undfölo den uppmärksamme juristen, ehuru han upptog sitt ur och betraktade det.

"Min herre," började Robert, ni bekräfta en åsigt som jag länge hyst om Frans Osbeck. Hans angrepp på min af lidne faders ära och förmögenhet äro alltför extravaganta för att kunna vara uppfunna och framställda af en redig hjerna."

(Forts.)

Återblick.

Skall det eller skall det icke bli fred? bsevara den frågan hvem som kan. Dresden blef emellertid ej valdt till konferensort. Vestmagterna ville ha saken beqvämare och således valdes Paris till fredens palmfält. Ryssland tycks verkligen mena upprigtigt med freden; deremot tyckes detta mindre vara fallet med John Bull, som icke gerna vill hafva byggt sina simmande batterier förgäfvets. I fredsfrågan kommer det i alla fall mycket an på parlamentet, som i dessa dagar sammanträdt. Det har varit mycket taladt om ett vapenstillestånd, till och Ryssland skall till och med redan hafva skickat en express till furst Gortschakoff att inställa alla fiendtligheter. Föröfrigt kan man tåta en officiel vapenhvila så mycket förr inträda, som vintertiden ändock förbjuder större krigiska företag.

I Sebastopol Måste det nu se ljufligt ut. Tackad vare Westmagts-civilisationen, finnes numera ej sten på sten, ej så stor träbit, att dermed kan uppgröas så pass bivakeld, att man dervid kan koka en kopp kaffe. De herrliga dockorna, som kostat millioner — alltsamman i luften. Kringförandet bringar väl sådant med sig; men att det är något Tamerlandskt, kan man ej neka. Men när Tamerlan jemnade en stad med marken, sade han åtminstone icke, att det skedde i civilisationens intresse.

Från Asiatiska krigsteatern är ej mycket att berätta. Så mycket tyckes emellertid säkert, att det ej längre riktigt vill lyckas för herr Omer Pascha. Hvarest Serdar i egen person nu vistas erfar man egentligen icke. Än befinner han

sig i Redutkale, än på vägen till Erzerum, för att försvara staden mot Ryssarne, än på pilgrimsfärd till Constantinopel, för att vid en krigsrätt tvätta sig ren, hvarför han lugnt såg på, att Kars föll i Ryssarnes händer.

I Tiflis ha de turkiska fångarne på det bästa trakterats af invånarna, hvilket utan tvifvel smakat det arma folket förträffligt efter den långa svältkuren. I det olyckliga Kars hade nöden under senare tiden nått en så förfärlig höjd, att mödrar bragte sina barn till general Williams' boning med bön om att låta döda dem, då de dock i annat fall måste dö af hunger. De hade sjelfva ej nog mod att verkställa en så grym handling. Erinra icke dylika scener åter om Tamerlans tider; men icke om midten af nittonde århundradet. — Staden Erzerum är hotad af Ryssarne. Många af de ansedde invånarne, som tege medel att resa, ha redan flyktat till Brussa, hvarest förut den hederlige Abd-el-Kader bodde, om hvilken man nuförtiden alls intet talar.

Hamburgarne ha förra veckan fått sig en skrapa af Engelsmännen. Engelske utrikesministern hade fått hum om, att hamburgers köpmän hade tillfört Ryssarne saker, användbara för kriget. Han gjorde härför residenten i London skarpa förebräelser; men denne höjde på axlarne och mente, att det icke stod i hamburgers senatens magt att i varuomsättning iverka på sina medborgare. Hvad engelske utrikesministern svarade härför, har man ej fått veta.

Änkönt sultanen icke lemnat sin seralj och alls icke personligen deltagit i kriget och så som hans förfäder gått i spetsen för Turkarne med profetens fana, har han ändock erhållit hederslegionens orden. Det är den första utländska orden, som blifvet påhängd denne de troendes beherrskare. Det är nemligen enligt turkisk lag förbjudet att mottaga och bära någon utländsk orden. Med hederslegionsorden har emellertid sultan nu gjort ett undantag.

Som man vet styra de franska och engelska skeppen sin kurs der det blott är nog djupt vatten. Vid ett dylikt tillfälle stego en vacker dag engelsmännen i land långt borta i Siberien. Men då de närmare togo landet i ögonsigte, varseblefvo de, att de tagit miste och icke be-

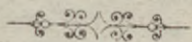
funno sig på ryskt utan på kejsarlig kinesisk grund och botten. Det dröjde icke heller länge innan en deputation från det himmelska riket ankom och frågade engelsmännen: hvad det skulle betyda? Men den engelske befälhafvaren bad med barsk ton deputationen "dra för hin," hvarefter denna genast återvände hem.

Halshuggningen har för öfrigt i det himmelska riket sin jemna gång. Första franska revolutionen är, hvad blodutgjutelsen angår en barnlek mot det nuvarande ömsesidiga slagandet i Kina. Det är en radikal utrottningsrevolution; än halshuggas rebellerna af de kejserlige, än är saken omvänd; men alltid tusentals, annars förslår det inte.

Men tillbaka till Europa.

En engelsk blåstrumpa hade den orginella idén att skriva en bok, uti hvilken hon tog amerikanska slafhandeln i försvar. Låt det än vara, att ingen sak är så usel, att den ju ej finner sina försvarare; men blåstrumpan, som tillika var hofdame hos drottning Victoria, framställde den förnämliga bönen, om icke hennes majestät ville hafva den nåden att tillåta, att hon dedicerade den nämnda boken till henne. Detta var dock något för starkt för den goda Victoria. Naturligtvis afslog hon icke blott denna ansökan, utan lät äfven slafvänninnan förstå, att hon ej längre behöfde hennes tjänst. Hvad man dock måste upplefva mycket, när man hinner att bli någorlunda gammal: ett ömt engelskt kvinnohjerta skriva till förmån för slafveriet!

Den gamle Alexander Humboldt (redan längesedan mästare) har vid sin lefnadsafton blifvit "Berger und Meester." Berliner magistraten har nemligen tilldelat den förtjenstfulle gubben hedersborgarrätt till staden Berlin, hvarför den gamle herrn ödmjukast tackat. Visserligen har Berlins magistrat och myndigheter tagit god tid att betänka sig med sin hedersskänk åt verdens berömdaste medborgare. Men bättre sent än aldrig!

Från C. Petersens Lithografiska inrättning och boktryckeri har utkommit N:o 1 af

Tidskrift för Trädgårdsskötsel,

tredje Årgången,

innehållande: Anmälan. — Nya rön i Po-

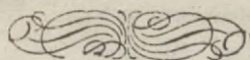
tätodlingen. — Nyaste Jordgubbesorter. — Dvärg- och pyramidformiga Fruktträd. — Nyaste sorter Persikor och Aprikoser. — Ympning af Persikor. — Blomsterkulturens nyaste framsteg med hänseende till fullkommandet af s. k. Genreblommor. — Projekt till en blomsterparterr, (med tvenne plancher).

Af denna Tidskrift utkommer i hvarje månad ett nummer af 16 spalter text och tvenne plancher i stor oktav. Prenumerationspriset för året är 2 R:dr 24 sk. Bko, postarvodet inberäknadt. Prenumeration emottages af förläggaren, hr C. Petersen i Götheborg, samt på alla Postkontor och Boklådor i riket.

Tidskriften kommer fortfarande att omfatta alla grenar af trädgårdsskötseln, med fästad afseende på vårt lands behof och förhållanden. Plancherna, hvilka förnämligast komma att framställa trädgårdsplaner, dekorationer för blomsterplanteringar o. d., hvarigenom Tidskriften, mer än något annat hos oss utkommit verk i trädgårdsanläggningskonsten, lemna ledning för utförandet af sådane arbeten, skola äfven upptaga konstruktioner af drifhus, metoder för bildning och beskärning af fruktträd, jemte allt sådant som i bild behöfver förtydligas. En fortgående öfversigt af de nyaste och värdefullaste blomsorter m. m., skall gifva läsaren tillfälle att följa nutidens framsteg inom hortikulturens område. Red. får särskildt uppmärksamma en med prenumeration af denna Tidskrift följande fördel, nemligen att hvarje prenumerant, som önskar råd och upplysningar i hithörande ämnen kan derom vända sig till Redaktionen, som med beredvillighet skall i Tidskriften besvara hvarje förfrågan.

Bref adresseras till Lithografen hr C. Petersen i Götheborg.

Af Tidskriftens första och andra årgångar finnas ännu kompletta exemplar, till samma pris: 2 R:dr 24 sk. Bko hvardera, postarvodet inberäknadt. Plancherna i dessa årgångar utgöra till största delen ett urval från utländska praktverk och journaler, hvilkas pris mængdubbelt öfverstiger tidskriftens.

Vägen till Ministern

(Forts. fr. N:o 7.)

Controllören: "Ni menar alltså verkligen, herr Bernhard, att jag äfven skall gå öfver till skänkungfrun i det nya Bajerska bryggeriet, der herrarne i ministären ha sin Casino? Och jag är äfven säker på ert benägna förord hos er herr greve, när ministern kommer till honom? O, får jag blott genomdrifvit min sak, skall jag nog sedan visa er min stora tacksamhet, herr Bernhard."

Herr Bernhard: "Sedan — ja så — åh — sedan, — hm, hm!!"

Herr Bernhard: "En gång för alla! Förskona mig för ert påhäng. — Jag kan intet, alls intet göra för er! — Gå, om ni så tycker, till ministerns kammartjenare, och låt honom framföra er begäran."

Skänkungfrun: "Nå, se sjelf! Der skulle jag riktigt ta mig vatten öfver hufvudet, om jag, en skänkungfru, ville inlåta mig i dylikt trassel! Det brukas ej hos oss i Bayern, och hvad man brukar här i landet det angår mig icke, — säg ni de, till er snygge herr Bernhard."

Ministerns kammartjenare: "Ni har visserligen redan tagit så många bakvända steg, att ni derigenom mera skadat än gagnat er sak! Men vi skola se till, om vi ännu kunna göra något för herrn! Klockan 3 i morgon eftermiddag skall ni få audiens hos herr ministern; men begif er först till min hustru och låna af henne — mot anständig godtgörelse — en hvit halsduk, väst och handskar!"

(Forts.)

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 65—72.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 2 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN. 1856.